

ΑΝΙΑ

Ἐπὶ τοῦ λευκώματος αἰσθηματίου φίλου

Νὰ γράψω στίχους; πρὸς θεοῦ, ἄφες τὰς εἰρωνείας,
Καὶ πιστεύσον, μ' εἶνε πικρὰ ἢ πρόσκλησίς σου χλεύη.
ὦ! ἐξητμίσθη πρὸ πολλοῦ τὸ μύρον τῆς καρδίας
Καὶ κόσμος πλέον μαγικοὺς δὲν πλάττει, δὲν πιστεύει.
Δὲν εἶμ' ὁ ἄλλοτε φαιδρὸς ἐκεῖνος νεανίας...
'Απώλεσα τὴν ἔμπνευσιν, τὸ ἔαρ τῆς καρδίας.

Νὰ γράψω στίχους; ὕβρις πλὴν ὑπάρχει σκληροτέρα;
Εἶν' ἐποχὴ τοῦ δισταγμοῦ, τῆς σκέψεως, τοῦ κόρου·
'Ἡ αἰθερία ποίησις ἐγένετο ἑταῖρα
Κ' ἐν μέσῳ τοῦ κοινωνικοῦ κατέπεσε βορβόρου.
Σήμερον πάσχει δὲν γελᾷ, δὲν ψάλλει ἢ νεότης·
Τοῦτο καλεῖται πρόοδος, καλεῖται θετικότητα.

'Ἡ νεωτέρα πρόοδος θέλει πεζὸν τὸν βίον,
Μὲ ἔννοεῖς; ἀρίθμησιν, μηχανισμὸν, δουλείαν,
Δοσοληψίαν καθαρὰν, δ ο ὦ ν αι—λ α β ε ἴ ν βιβλίον,
Μὲ πλήρες τὸ βαλάντιον καὶ στεῖραν τὴν καρδίαν,
Κατ' ἐπιφάνειαν στυλπνὸν μὲ θάμνωσιν πλουσίαν
Καὶ εἰς τὸ βάθος βδελυγμὸν καὶ τέφραν καὶ σαπρίαν.

'Ἰδανικὸν καὶ ποίησις! ἀξίωσις γελοία,
'Ἦν τῆς προόδου σήμερον ἀρνοῦνται τὰ βιβλία.
'Ὁ κώδηξ τοῦ πολιτισμοῦ θέλει πεζὸν τὸν βίον.
Εἶνε ὁ κώδηξ τοῦ Ζολᾶ, ὁ κώδηξ τῶν ὀργίων,
Αἱ ἀπολαύσεις τῆς σαρκὸς, ἡ σωματεμπορία,
Καὶ ὄχι φῶς εἰς τὴν ψυχὴν καὶ πῦρ ἐν τῇ καρδίᾳ.

Ἴδου ὁ κόσμος· τεχνητὰς θηρεύει συγκινήσεις,
 Εἰς τῆς Τραβιάτας θρύπτεται τὰς σκηνικάς παθήσεις,
 Γελαῖ εἰς τὰς πραγματικάς τοῦ βίου δυστυχίας
 Καὶ χύνει δάκρυ' ἄφθονα εἰς τὰς μυθιστορίας.
 Κ' ἐνῶ δι' ἥρωας ψευδεῖς καὶ ἀνυπάρκτους κλαίει,
 Γελαῖ ὅταν ὁ γείτων τοῦ ψυχorroγαῶν ἐκπνέη.

Ἄν ἐνθουσιασμοῦ πυρὰ τὰ στήθη σου ἠλεκτρίσῃ,
 Ἄν ἐν γλυκῷ ἰδανικῶν ποθήσῃ ἡ ψυχὴ σου,
 Ἄν εὐγενῆς τις πάθησις εἰς δάκρυά σε λύσῃ,
 Ἄν μεταρσιωθῆς ποτε εἰς σφαῖρας παραδείσου,
 Καὶ πλάσῃς εὐγενέστερον, θειότερον τὸν βίον,
 Ὡ! θὰ σέ εἴπωσι μωρὸν, παράφρονα, γελοῖον!

Τὰ βάθη τῆς κοινωνικῆς ἐμέτρησες ἀδύσσου ;
 Τί ἂν ἐγκλείῃ κεραυνούς—ιδέας ἢ ψυχὴ σου,
 Ἄν φθάνῃ μέχρι τοῦ θεοῦ τὸ φῶς τῆς διανοίας,
 Ἄν φέρῃς δῶρον ἄδωρον, τὸν πλοῦτον τῆς καρδίας,
 Ἄφοῦ πᾶν τὸ μυστήριον τοῦ νεωτέρου βίου
 Κρύπτεται σήμερον ἐντὸς τοῦ... χρηματιστηρίου.

Ἄθῆναι, κατὰ Μάρτιον τοῦ 1885

ΚΩΝΣΤ. Φ. ΣΚΟΚΟΣ

